

Kazuistika č.1

Alena (45 let) je již zkoušenou učitelkou. Ve škole je již nějaký ten rok. Posledních pár let jí však škola nejmíš vysává, protože se potýká stále s nějakou nemocí. Začalo to tím, že byla často nachlazená. Pořád zvýšená teplota, kašel a únava. Je to tak časté, že si na ten kašel už pomalu zvykla. Přidali se k tomu však i bolesti kloubů a svalů. Někdy má i pocit, že ani nevstane z postele, jak je unavená. Vždy čas od času dojde k lékaři, ten jí dá nemocenskou, léky a po týdnů doma to pak vypadá o něco málo lépe, ale doléčeně se necítí nikdy. Vzhledem k tomu, že už i zaslechla mezi kolegyněmi hlasy, že si to vymýšlí a simuluje, tak se snaží do školy co nejdříve nastoupit, a to i když jí není stále úplně dobře. Dokonce i manžel jí několikrát řekl, ať už si přestane vymýšlet, že ho to nebaví pořád poslouchat, vždyť jí ještě není ani padesát! Kde jsou ty časy, co ráno odpočatá vyskočila z postele, připravila rodině snídani, pěkně se oblékla a šla do školy s lehkostí.

Kazuistika č.2

Ivana (27) je mladá učitelka. Vždycky chtěla učit děti, má k nim odmalička vřelý vztah. Vystudovala tedy učitelství a plná nadšení a ideálů se vrhla do práce. Po pár letech si ale uvědomila, že už do školy nechodí ráda. Povoláním je zklamaná, stále jen řeší něčí požadavky – žáků, rodičů, vedení školy. Nadšení, motivaci a empatii nahradil cynismus a negativní postoj k žákům. Vyhýbá se důsledně všem mimoškolním aktivitám a kvůli tomu, že se kolektivu straní, objevují se konflikty s kolegy. Ivana se těší volné dny a v neděli večer se jí dělá špatně, že zítra ráno bude muset vstát a jít do práce. Někdy dokonce pláče při představě, že tohle do důchodu přece nemůže vydržet! Cítí se unavená, omezila všechny mimopracovní kontakty. Nejraději je sama doma, kde se snaží načerpat síly a odpočinout si. Místo toho se přistihuje, jak sedí a kouká do prázdna, zatím co čas neúprosně ubíhá. Protože trpěla nespavostí, užívá prášky na spaní. Uvědomuje si, že na nich začíná být závislá, ale nevidí jiné řešení. Musí si přece odpočinout, aby ráno měla dostatek sil zvládnout žáky, komunikaci s kolegy a rodiči žáků. Právě rodiče dětí považuje za velký stresor. Má pocit, že práce pedagoga ztratila na své vážnosti a je není dostatečně společensky ohodnocena.

Kazuistika č.3

Karel (31) je učitelem pět let a do své práce je zcela zapálen. Po nástupu do zaměstnání si všiml, jak ho ostatní kolegyně chválí za pečlivou přípravu, kterou si na hodiny dělal. Karla to nadchlo, a to zvláště když ho paní ředitelka na poradě přede všemi pochválila za to, jak skvěle zvládá pracovat s problematickými třídami. Karel ve skrytu duše touží dokázat, že muž v učitelské profesi je skutečně nepostradatelný. Kromě výuky, kterou má, si domluvil doučovací kroužky pro děti, které selhávají ve výuce. Vytvořil také školní filmový klub, kde se starším dětem promítají filmy spojené s tematikou jejich výuky a následně probíhá diskuze. Také se zapojil do dvou projektů, kam se sám vlastní aktivitou angažoval. V jednom ho dokonce jeho kolegyně navrhli za zástupce pro školu. Rovněž získal pozici primárního preventisty. Paní ředitelka mu zapůjčila školní notebook i domů, protože nestíhá dělat všechny přípravy ve škole. Docela se mu to i hodí, protože s přítelkyní to moc neklape. Pořád mu vyčítá, že mluví jen o škole a nic jiného ho nezajímá. Vysvětluje jí, že takhle se dělá kariéra, že když bude takto důležitý pro školu, tak se brzy stane zástupcem ředitele a pak časem třeba dosáhne i na ředitelskou funkci. Navíc ho to baví, tak co by řešil nějaké jiné blbosti. V poslední době zaregistroval, že je občas v silné tenzi, protože má strach, že vše nestihne perfektně a někdo mu řekne, že svou práci nedělá dobře. Snaží se to překonat tím, že ještě více napne své síly, aby to zvládnul dotáhnout. Nejvíce ho zlobí častá nechutenství a bolesti břicha, která se stupňují v době, kdy musí nejvíce zabrat. Dokonce se mu i objevuje bolest a tlak na hrudi, to ho vyděsilo, protože jeho strýc zemřel na infarkt.